

Vanuit de
Immanuelkerk, Veldhoven

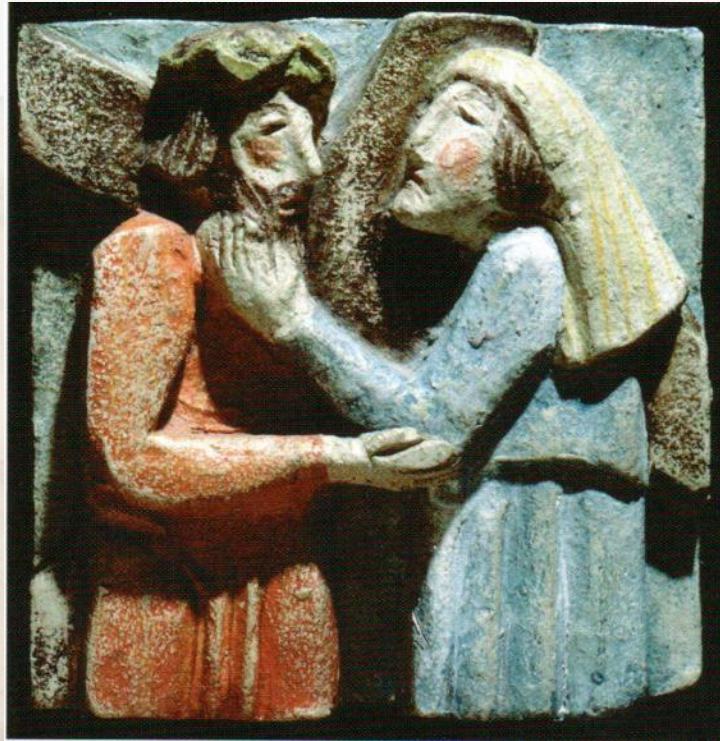
Meditatieve viering rondom de Kruisweg

8 april 2020

verzorgd door de
Geloofsgemeenschap Oase

OASEVIERING

8 april 2020, 19:00 uur
Immanuelkerk, Veldhoven

OASEVIERING

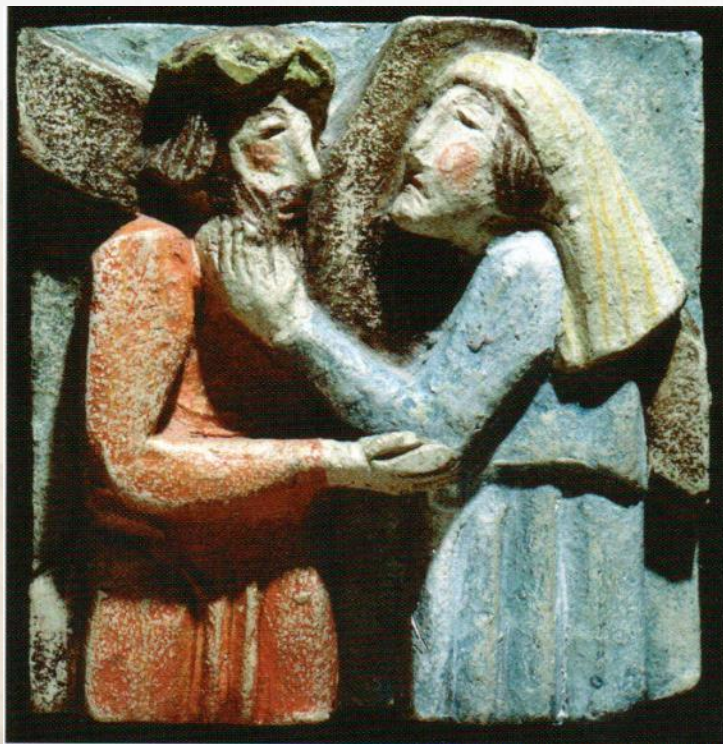
**Begeleidende muziek van Joseph Haydn:
Die Sieben letzten Worte unseres Erlösers am Kreuze**

Meditatieve viering rondom de Kruisweg

Sprekers	Inleiding:	Jeanneke de Bot
	Jezus:	Hans van Hak
	Mensen van nu:	Tonny Colnot
Techniek:	Frank Bockholts, Paul Hafkemeijer	

Meditatieve viering rondom de Kruisweg

K R U I S W E G
over-lijden over-leven

K R U I S W E G

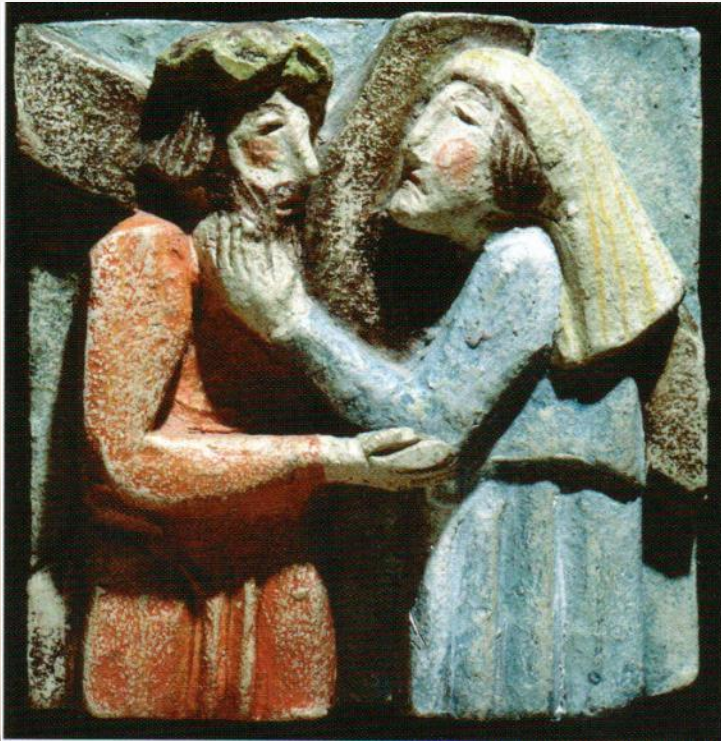
over-lijden over-leven

Leo Dortants, de schepper van deze kruisweg staties, droeg al jaren zelf een zwaar kruis. Dit lijden heeft hij proberen weer te geven.

Bij elke statie vertelt Jezus zelf wat door hem heengaat; ook horen we bij elke statie over het lijden van ons mensen, omdat we onze eigen pijn herkennen in die van Jezus.

Deze kruisweg gaat over-lijden en ook over-leven.
Het lijden van Jezus kan ons hoop en steun geven, als het leven tegenzit.
In de schaduw van het kruis wordt Gods hart zichtbaar.

Inleiding

K R U I S W E G

over-lijden

over-leven

Dit verhaal is nieuw.

Het is het levensverhaal van mensen zoals jij en ik. Mensen die veel lijden en mensen die weinig lijken te lijden.

Mensen die een groot kruis dragen en dat schijnbaar gemakkelijk doen. En mensen die een klein kruis dragen en dat als loodzwaar ervaren.

Dit verhaal gaat over dood, maar meer nog over leven. Leven, waar dood een onderdeel van vormt, zowel voor jou als voor mij.

Leven dat een levenslast met zich meebrengt, die vaak te zwaar is om alleen te dragen, maar soms ook onvermoed de schakel wordt tot een nieuw begin, een nieuwe horizon.

Dit is ook een oud verhaal.

Het is het lijdensverhaal dat vertelt over een mens, een doodgewoon mens, die God levend zichtbaar maakte voor zijn medemensen en zo nieuwe hoop in de wereld bracht.

Jezus:

Gisteren hebben mijn leerlingen en Ik nog een laatste keer feest gevierd. Maar daarna werd het heel stil, alsof iedereen voelde dat er iets belangrijks te gebeuren stond. Samen gingen we naar de Hof van Olijven, waar de soldaten van Pilatus Mij vanmorgen gevangen namen. Een aantal mensen wil duidelijk kost wat kost van Mij af. " Aan het kruis met Hem!" roepen ze. Het enige dat ze Mij nochtans kunnen verwijten, is dat Ik God "mijn Vader" durf te noemen. Maar vanaf het moment dat ze Mij overleverden wist Ik dat het laatste stukje van mijn weg een kruisweg zou worden!

Statie 1: Jezus wordt ter dood veroordeeld

Mensen van nu:

En opeens zegt iemand tegen je:
"U bent vreemd. Niemand begrijpt u meer",
of "U voldoet niet meer aan de eisen van
onze organisatie", of
"Verdere behandeling heeft geen zin meer",
of "Ik houd niet meer van je".

Datgene wat je misschien al weken bezig
houdt wordt hardop uitgesproken. Het
lijden wordt je aangezegd, heeft een naam
en plaats gekregen.

Mensen trekken hun handen van je af. Je
wordt op jezelf teruggeworpen.
Er is geen ontkomen meer aan.

Statie 1: Ook wij worden veroordeeld

Jezus:

De soldaten geven Mij een kroon van doornen en lachen Mij uit. Ze stoppen een zwaar en ruw kruis in mijn handen, dat Ik zelf moet dragen. Als een dorpsgek voeren ze Mij door de straten van Jeruzalem, gehuld in een purperrode mantel. En net zoals vorige week, staan ook nu honderden mensen naast de weg; niet meer om Mij toe te juichen en Mij met palmtakken welkom te heten, maar om Mij aan te staren alsof Ik een stuk vuilnis ben. "Is dat nu de mens in wie wij moeten geloven?" hoor Ik ze spottend zeggen. Maar ik zwijg! Er valt toch niets meer te zeggen.

Statie 2: Jezus neemt het kruis op zijn schouders

Mensen van nu:

Je kunt je denken niet meer stoppen. je weet niet meer wat je voelt. Je voelt teveel. Je weet niet wat je moet doen. Je doet niets.

Maar, of je wilt of niet, langer ontkennen heeft geen zin meer. Het kruis is er. Het valt niet meer weg te denken. Je hebt het maar te dragen. Je kijkt nog éénmaal om naar je partner, je kinderen, je familieleden, je vrienden en je weet..... het zal nooit meer zo worden als eerst.

Statie 2: Ook wij nemen ons kruis op

Jezus:

Bij elke stap die Ik zet, wordt de pijn ondraaglijker. Het zware kruis heeft mijn schouders opengereten. Ik kan niet meer! Alhoewel Ik Mij voorgenomen had niet te buigen voor de wanhoop, wordt het Mij toch teveel!

De last van het kruis en de spottende blik in de ogen van de mensen, doen Mij op mijn knieën vallen. Ik zal Golgotha zelfs niet meer halen, vermoed ik.

In het diepste van mijn hart voel Ik Mij intens verbonden met alle mensen voor wie het lijden op een bepaald moment te zwaar wordt. Die verbondenheid geeft Mij de kracht mijn kruis weer op te nemen, terwijl Ik Mij meer dan ook gedragen weet door God.

Statie 3: Jezus valt voor de eerste maal

Mensen van nu:

Valt dat even tegen.

Dacht je nog even: ik heb slechts gedroomd, het zal wel meevallen, ik kan het wel aan.

Nu ervaar je pas echt dat het kruis groter en zwaarder is dan je dacht.

Je voelt je klein, nietig en machteloos.

Statie 3: Ook wij vallen

Jezus:

Ik had haar dit alles willen besparen. Maar toch ben Ik blij dat Ik haar zie: mijn moeder. Ze heeft al veel meegemaakt met Mij en wellicht heb Ik het haar ook niet altijd even gemakkelijk gemaakt, maar steeds opnieuw kon ik op haar rekenen. Als ik haar nodig had, was ze er altijd, zonder daar veel vragen bij te stellen.

En ook nu laat ze Mij dus niet in de steek! Gelukkig maar!

In haar ogen lees Ik wel het verdriet en de pijn om wat ze Mij aandoen.

"Kon ik het maar van je overnemen en in jouw plaats sterven!" lijkt ze te denken. Maar langs de koude en eenzame weg naar de dood blijft ze Mij toch nabij, op een manier zoals alleen moeders dat kunnen.

Statie 4: Jezus ontmoet zijn moeder

Mensen van nu:

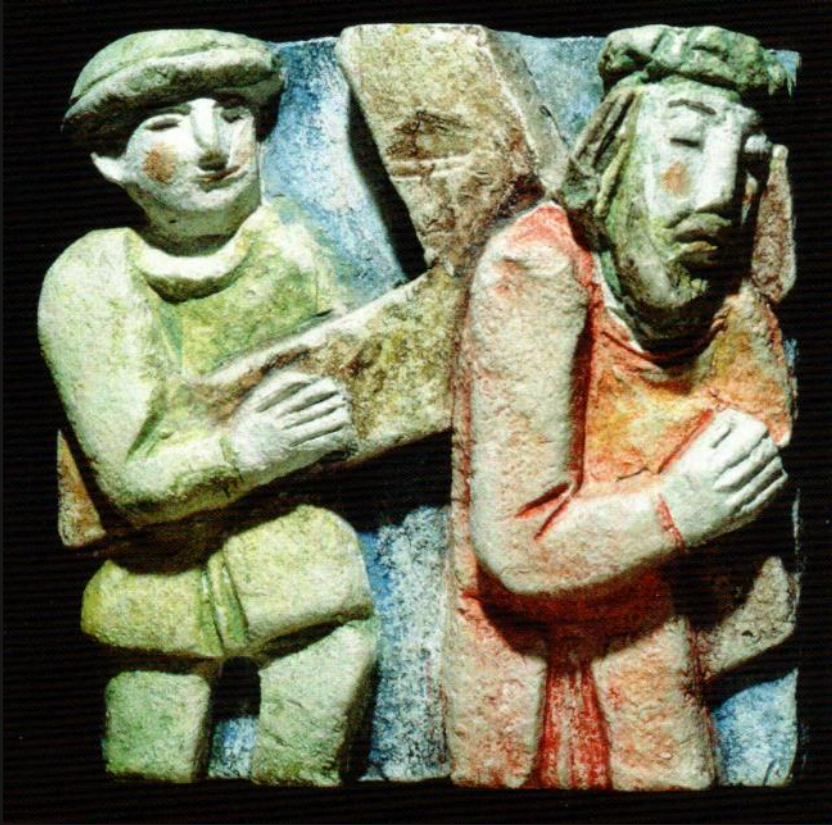
Maar je staat er niet alleen voor. Er zijn mensen die je kennen, die om je geven, die van je houden.

Jouw kruis is ook hun kruis. Dat zie je in hun ogen, dat merk je aan een handgebaar, een aai over je wang.

Maar toch voel je je in je allergrootste verdriet soms heel erg alleen..

Statie 4: Ook wij voelen nabijheid

Jezus:

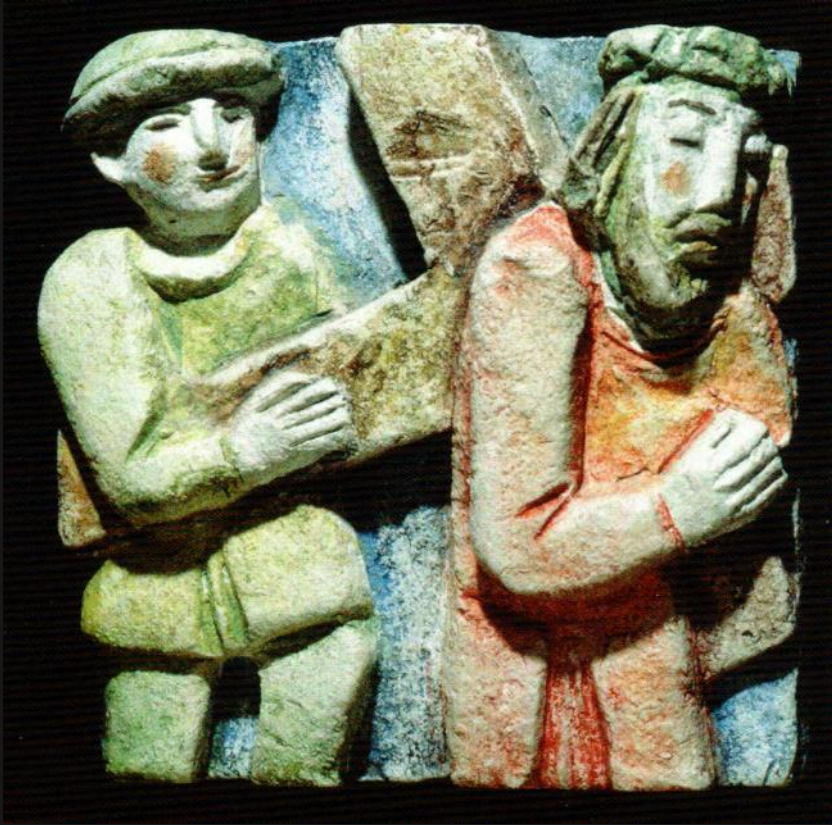
De soldaten zien dat Ik het niet meer lang volhoud en ze vorderen een zekere Simon om Mij te helpen.

Op het moment dat hij zijn schouders onder het kruis zet en Ik in zijn ogen kan kijken, merk Ik dat hij Mij niet kent. Maar tegelijkertijd voel ik ook een sterke solidariteit.

In tegenstelling tot mijn leerlingen, van wie de meesten al lang weggevlucht zijn, gaat Simon de confrontatie met mijn misère niet uit de weg. Hij helpt mij het kruis dragen en maakt de eenzaamheid op die manier een beetje draaglijker.

“Gedeelde smart is halve smart!” zegt men wel eens. En Ik denk dat dat juist is!

Statie 5: Jezus wordt geholpen door Simon van Cyrene

Mensen van nu:

En gelukkig zijn er ook anderen; dichtbij en ook wat meer op afstand, zoals kennissen, maatschappelijk werkers, doktoren, therapeuten, pastores die er alles aan doen om je lijden te verlichten.

Ze praten met je, ze geven je adviezen, ze laten je uithuilen, ze schrijven je medicijnen voor.

Maar achter hun betrokkenheid, hun medeleven, hun professionaliteit, is er toch ook afstand, die je meer dan ooit doet verlangen naar echte nabijheid.

Statie 5: Ook wij worden geroepen mee te dragen

Jezus:

In bloed en zweet zwoeg Ik verder, terwijl de soldaten Mij angstvallig afschermen voor tē opdringerige omstanders. Maar plots staat er toch een vrouw naast Mij, met een voor Mij onbekende naam: Veronica. Met een zachte doek veegt ze mijn gezicht af. Veel meer kan ze trouwens niet meer doen voor Mij. Maar haar tedere handen op mijn gelaat geven Mij opnieuw kracht. Op het eerste gezicht is het misschien maar een klein en eenvoudig gebaar, maar voor Mij betekent het heel veel. Haar beeld zal Mij trouwens altijd bijblijven. Om mensen te zeggen dat je van hen houdt, heb je geen grote dingen nodig!

Statie 6: Veronica droogt het gelaat van Jezus af

Mensen van nu:

Maar soms gebeurt er een wonder.
Heel onverwacht, als uit de hemel
gezonden komt een engel die naast je gaat
staan, die je troost en moed geeft.
Genoeg om je weg te kunnen vervolgen,
om je staande te houden, om hoop te
koesteren.

Statie 6: Ook een klein gebaar geeft troost

Jezus:

Ondanks de hulp van Simon en de bezorgdheid van mijn moeder en van Veronica, wordt de last van het kruis Mij opnieuw te zwaar. Bijna niets blijft nog overeind van de vastberadenheid, waarmee ik mijn tocht ben begonnen.

Mijn ogen draaien weg, mijn benen beginnen te trillen en voor Ik het weet lig ik opnieuw op de harde stenen van de straat, als een verschoppeling, uitgespuwd door de samenleving.

Ik vraag me af of het nog wel zin heeft om verder te gaan. maar veel tijd om na te denken geven de soldaten Mij niet.

Hun zweepslagen doen Mij weer recht kruipen en opstaan. Maar de weg is nog lang!

Statie 7: Jezus valt voor de tweede maal

Mensen van nu:

Net nu je weer grond onder je voeten ging voelen, nieuwe kracht had opgedaan, val je in een nieuwe diepte.

Vragen houden je bezig.

Waarom? Waarom ik? Waaraan heb ik dit verdiend?

En nog weer zakt de grond dieper onder je voeten weg. Je krijgt het gevoel dat je geen onderdeel meer bent van je omgeving.

Je angst wordt nog angstiger.

Je twijfel nog twijfelachtiger.

Je onzekerheid nog onzekerder.

Je machteloosheid nog machtelozer.

Je duisternis nog donkerder.

Statie 7: In ons komt langs: "Waarom ik?"

Jezus:

Opeens merk ik enkele vrouwen op, onder wie Maria van Magdala. Vanuit Jeruzalem zijn ze Mij gevolgd. Waarom, weet ik eigenlijk niet. Maar hun aanwezigheid heeft Mij altijd heel veel deugd gedaan. Nu Ik ze daar zie staan, met hun rood omrande ogen, krijg Ik het zelf ook moeilijk. In al die tijd zijn zij Mij trouw gebleven. En ook nu is hun vriendschap blijkbaar sterker dan hun angst. Ik heb met ze te doen. "Ween niet!" fluister Ik hen toe. "Ik ga niet dood! God geeft Mij leven!" En in hun ogen merk Ik tussen de tranen door een vonk van hoop. Een nieuwe toekomst kondigt zich aan!

Statie 8: Jezus troost de wenende vrouwen

Mensen van nu:

Om je heen gaat het leven gewoon door.
Er zijn altijd mensen die het goed bedoelen.

Mensen die zeggen: "Goh, wat erg toch voor jou!"

Ze lijden met je mee.

Hun vriendschap en trouw geeft je troost
en een vonk van hoop.

Statie 8: Ook wij kunnen zelf woorden van troost spreken

Jezus:

Opnieuw wordt het kruis Mij te zwaar en voor de derde keer val Ik plat op de aarde. Ik voel hoe mijn krachten zich begeven en hoe mijn lichaam schokt van pijn en uitputting.

Maar dan hoor ik opnieuw die Stem, die Mij toefluistert: "Niet mijn wil, maar uw wil geschiede....! Weet je het nog?"

En met het laatste beetje energie dat er nog in Mij zit, probeer Ik weer op te staan en enkele stappen vooruit te zetten.

Gelukkig dat Simon er nog altijd is en Mij ook nu weer een helpende hand reikt.

Is het dat wat mijn Vader bedoelde, toen Hij zei dat Hij Mij zou laten verrijzen, opstaan en verder gaan?

Statie 9: Jezus valt voor de derde maal

Mensen van nu:

Je hebt het gehad.

Je wilt je weg niet meer gaan.

Je hebt er genoeg van.

Je wilt niet langer vechten.

Je wilt dat het voorbij was.

Je wilt je gedachten stoppen.

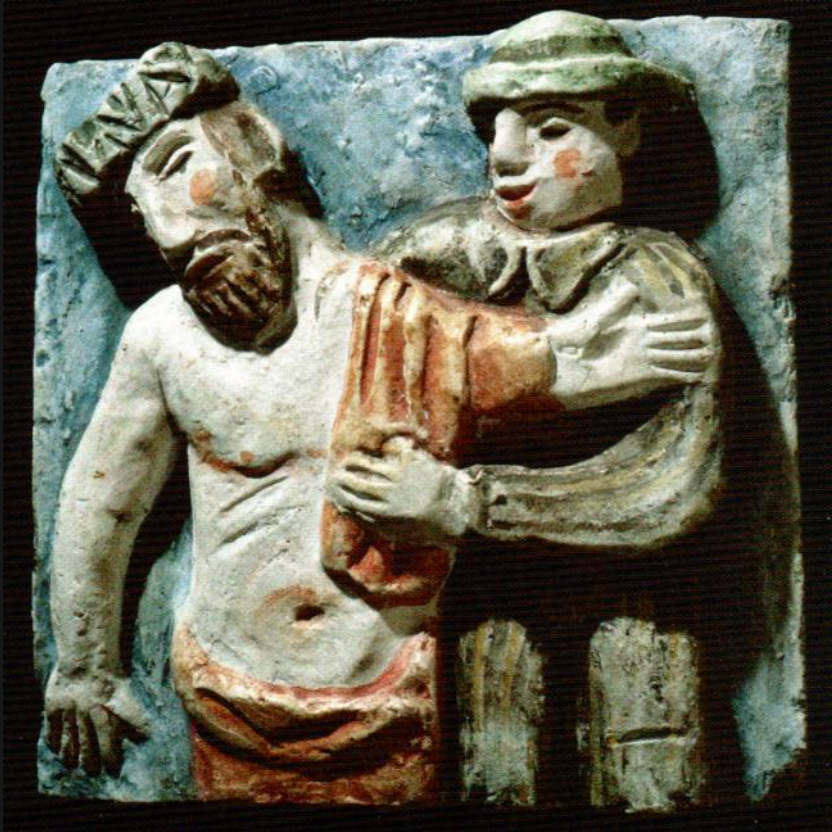
Je wilt niks meer voelen.

Je wilt rust.

Waar vind je die?

Bij een vriend die je de helpende hand
reikt?

Statie 9: Opgeven of toch verder gaan!

Jezus:

Niets blijft Mij bespaard! Net vóór ze Mij kruisigen, trekken de soldaten Mij de kleren van het lijf. Naakt stellen ze Mij ten toon, net zoals de eerste de beste moordenaar. Ik heb toch niets misdaan? Waarom doen ze dit?

Omdat ik hen geconfronteerd heb met hun eigen zwakheid?

Omdat mijn vragen en bedenkingen hen niet meer met rust laten?

Mijn kleren kunnen ze van Mij afpakken, maar niet mijn binnenkant.

Niemand gelooft nog dat Ik de Zoon van God ben.

Maar hoe meer ze mij afnemen, hoe dichter Ik bij mijn kern kom. God houdt van Mij!

En die zekerheid neemt niemand mij af!

Statie 10: Jezus' kleren worden verdeeld

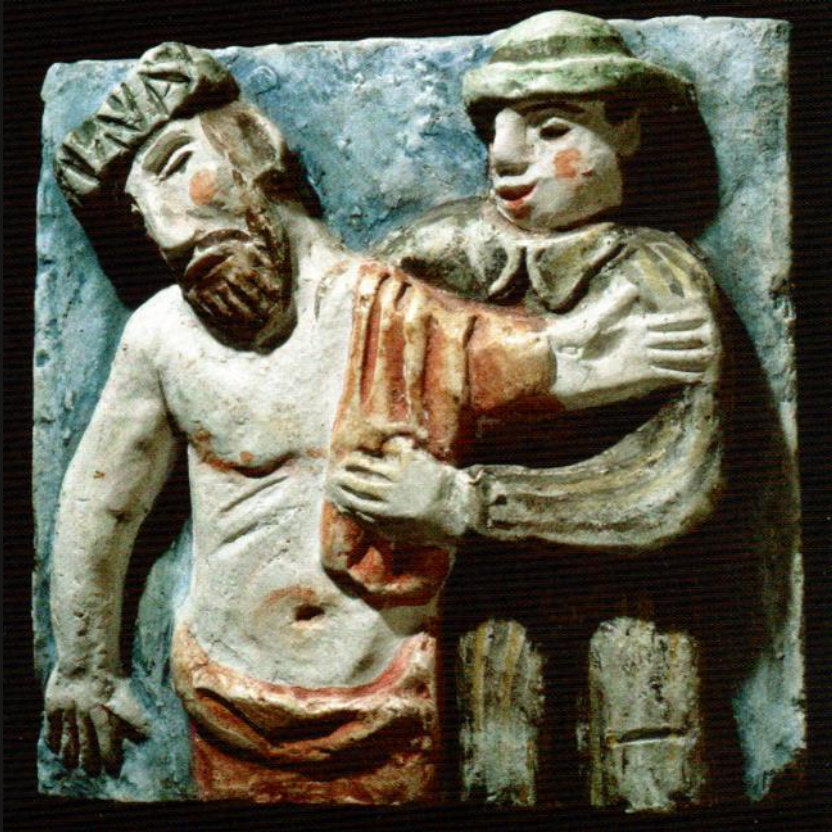
Mensen van nu:

Je bent nu tot op de laatste draad uitgekleed.

Jouw geschiedenis, jouw daden, jouw woorden, jouw status, jouw uiterlijke zekerheden zijn nu van je afgevallen.

Alle menselijkheid is je ontnomen.

Zo kwetsbaar ben je nog nooit geweest, maar daarin zit ook jouw kracht.

Statie 10: Jouw kwetsbaarheid kan ook jouw kracht worden

Jezus:

Het einde lijkt nabij. Nagels doorboren mijn handen en voeten. Als ik niet uit Mezelf zwijg, zullen mijn tegenstanders Mij wel dóén zwijgen. Omdat Ik in hun ogen gevaarlijk ben, nagelen ze Mij vast op een kruis. En wat overblijft is de stilte.....en de pijn om het afscheid.

Maar er is geen andere weg. Om het echte leven te vinden, moet Ik eerst sterven; net zoals een graankorrel moet sterven om vruchten te dragen.

Door Mij vast te nagelen op de dood, krijg Ik de kans mijn leven te geven voor velen, zonder veel woorden, maar met een liefde, die begint bij mijn Vader en nooit eindigt

Statie 11: Jezus wordt aan het kruis genageld

Mensen van nu:

Je kunt geen kant meer op. Zo leeg heb je je niet eerder gevoeld.

Je kunt niet links, je kunt niet rechts, je kunt niet meer denken.

Je ziet geen toekomst meer, geen perspectief.

Je voelt je aan het kruis genageld.

Wat blijft is de stilte.

Statie 11: Wat overblijft is de stilte

Jezus:

Blind van pijn hang Ik op het harde kruishout. En hoewel Ik weet dat Ik niets misdaan heb en dat Ik onterecht ben veroordeeld, is er toch geen wroeging in mijn hart.

Ik vergeef het hen, want ze weten niet wat ze doen!

Aarzelend en stamelend richt Ik Mij tot God: "In uw handen leg Ik mijn leven, Vader! Ik heb de mensen liefgehad tot aan de grenzen van Mezelf!"

Om drie uur in de namiddag voel Ik dat mijn tijd gekomen is. Mijn laatste adem geef Ik aan iedereen die lijdt. En heel ver weg hoor Ik nog iemand zeggen: "Deze mens was werkelijk een rechtvaardige". Hopelijk staat God op Mij te wachten!

Statie 12: Jezus sterft aan het kruis

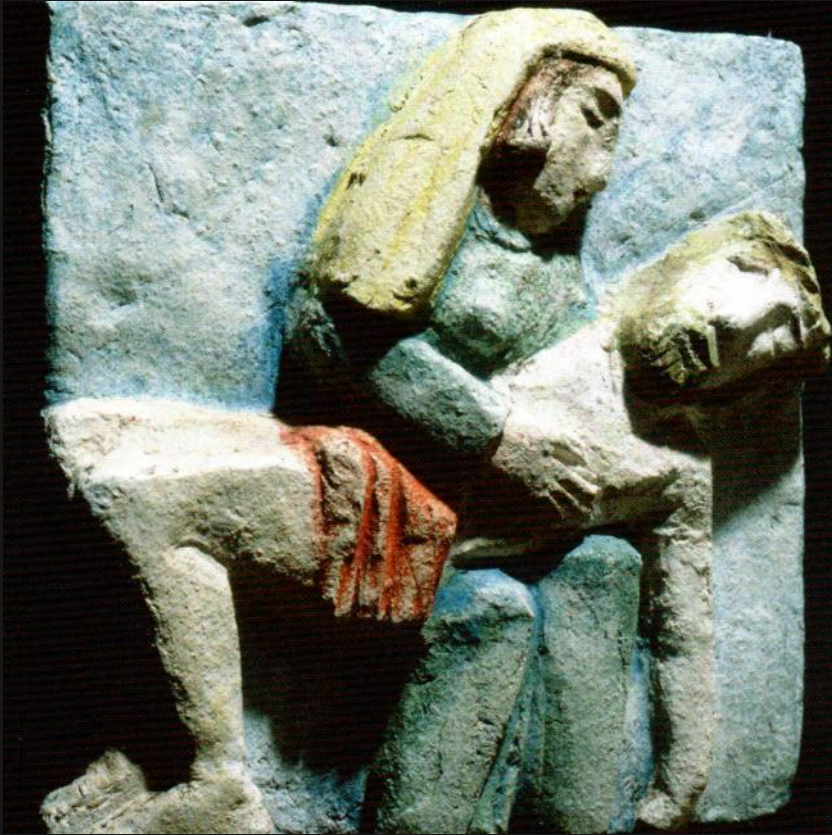
Mensen van nu:

Je sterft duizend doden.
Je voelt je door God en iedereen verlaten.
Zelfs je levenskracht laat je nu in de steek.

Uiteindelijk geef je je over aan dat wat
groter is dan jezelf.
Je hebt niets meer te verliezen.

Statie 12: Wat rest is - overgave -

Jezus:

Jozef van Arimatéa, Johannes, Maria en nog enkele andere vrouwen, nemen mijn dode lichaam af van het kruis en wikkelen het in een grote linnen doek.

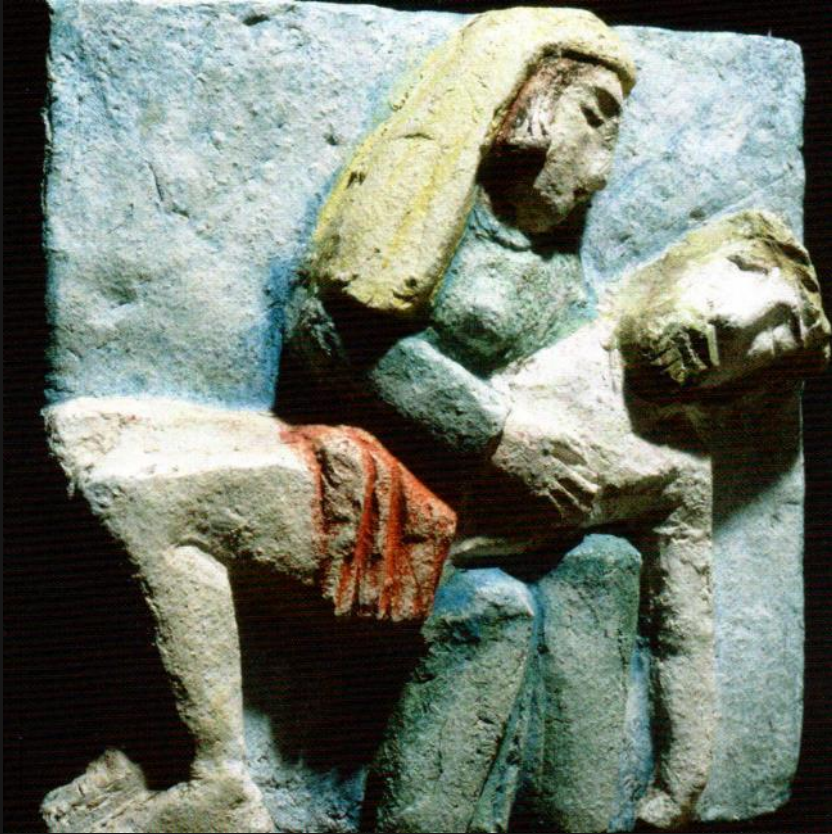
Het is een daad van pure en tedere liefde. Ze willen niet dat ik moet rusten aan een kruis, op een plaats van schande en misdaad.

“Waarom? Waarom moest juist Hij sterven, die Jezus, op wie wij al onze hoop hadden gesteld?” hoor ik hen denken.

Ze begrijpen niet dat ik niet écht dood ben. Voor hen is het over en uit, voor altijd.

Maar het is nog te vroeg om hen te zeggen dat alleen mijn lichaam is gestorven. Later zal Ik hen dat wel duidelijk maken.

Statie 13: Jezus wordt van het kruis genomen

Mensen van nu:

De zware last op je schouders wijkt.
Er ontstaat ruimte.
-Lijden- wordt langzaam -leven-.
Je mag er zijn zoals je bent.
Je bent om van te houden.
Je leert te leven met dat wat is.

Statie 13: -Lijden- wordt -leven-

Jezus:

Van de drukte van Golgotha, brengen Jozef van Arimatéa en Nikodemus mijn dode lichaam naar een tuin van vrede en stilte. En wanneer ze voor de ingang van het graf en grote steen rollen, lijkt alles voorgegaan.

“Het is mooi geweest”, zeggen ze tegen elkaar.

“Wat Jezus ons allemaal verteld heeft, was nochtans méér dan de moeite waard; maar nu kunnen we beter over hem zwijgen, om onszelf niet nóg meer verdriet te bezorgen!”

En daarna gaan ze terug naar huis, een ontgoocheling rijker en een illusie armer. Met de tijd zal alles wel een plaatsje krijgen, hopen ze.

Statie 14: Jezus wordt in het graf gelegd

Mensen van nu:

Het oude is voorbij. Jouw kwetsbaarheid wordt nu jouw kracht.

Je stelt je open voor een onbekende toekomst.

Wat lijkt alles nu licht.

Je voelt je geborgen en gedragen door de liefdevolle, troostende nabijheid van God de Vader.

Zijn warmte en licht is voelbaar voor jou. Het lijkt alsof je door nieuwe ogen kijkt.

Statie 14: Geborgen en gedragen

Slot

'De troostende Vader' , Georges Cornelius

U keek naar de

Meditatieve viering rondom de Kruisweg

verzorgd door

Geloofsgemeenschap Oase

uitgezonden

8 april 2020, 19:00 uur

vanuit de

Immanuelkerk, Veldhoven